Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 443 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2024 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Antwerpen op 13.10.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : M. (..)
voornaam : A. (..)
geboortedatum : (..)2000
geboorteplaats : / nationaliteit : Tunesië
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.10.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Antwerpen op 13.10.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van handel in verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België maar niet getrouwd te zijn met haar. Hij geeft geen enkele verdere verduidelijking over zijn vriendin. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien kan het feit dat betrokkene een vriendin in België heeft niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 § 2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet twee middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL

- Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

2.1. A/ Theoretische argumentatie:

8.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[…]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 28.07.2022 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2.1.B/ Concrete toepassing:
9.-
Er werd aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies) betekend op datum van 14 oktober 2024 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.
Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het schuldig heeft gemaakt aan feiten inzake handel in verdovende middelen.
Verzoeker heeft vanaf het moment van aanhouding openlijk zijn verantwoordelijkheid genomen.
Als jonge migrant zonder stabiel werk en zonder sociale vangnetten leeft verzoeker in een precaire situatie. Deze kwetsbaarheid heeft bijgedragen aan zijn handelen, dat slechts bedoeld was om financieel te overleven.
Verzoeker heeft oprechte spijt van zijn daden en is vastbesloten om zijn leven een positieve wending te geven. Hij wil zich verder ontwikkelen en constructief bijdragen aan de maatschappij.
Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.
Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.
Hoewel het handel in verdovende middelen op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).
Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:
"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".
Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.
De voormelde feiten zijn onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker thans een bedreiging vormt voor de openbare orde.
Verwerende partij laat na om de positieve elementen in het dossier correct te interpreteren. Eveneens heeft verweerster geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker een gegronde vrees heeft in zijn land van herkomst nu hij een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland.
De motieven van verwerende partij zijn in geen geval draagkrachtig en dragen de beslissing niet, nu zij geenszins aantoont dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, laat staan dat zij daadwerkelijk aantoont dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de maatschappij.
Dat het verkopen van een gripzak hasj geen rechtvaardiging kan vormen dat verzoeker kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde:
"Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een […] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde […] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."
De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook absoluut onjuist en stemmen geenszins overeen met de werkelijkheid.
Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 25.07.2024 op een niet-afdoende wijze door verwerende partij werd gemotiveerd, daar de motieven in casu niet correct zijn.
10.-
Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat een inreisverbod van 3 jaar absoluut niet proportioneel is met de werkelijkheid.
Verwerende partij motiveert geenszins waarom zij meteen is overgegaan tot betekening van een inreisverbod van 3 jaar!. Te meer, het motief dewelke zij tracht te hanteren teneinde het inreisverbod te staven, m.n. dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden is geenszins gesteund op correcte en juiste feitelijke gegevens.
Verzoeker kan niet genoeg herhalen dat het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens. De motieven van verwerende partij stemmen echter geenszins overeen met de werkelijkheid.
Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een inreisverbod van 3 jaar diende te worden opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.
Dat in casu dan ook vaststaat dat verwerende partij de motiveringsverplichting manifest heeft geschonden.

TWEEDE MIDDEL

- *Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *Schending van artikel 8 EVRM*

10.-
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).
De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
In dit geval is het besluit genomen zonder voldoende rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoeker en zonder voldoende bewijs dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.
11.-
Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
Een inreisverbod van drie jaar is onredelijk en een disproportionele maatregel gezien de beperkte aard van de feiten en de verzachtende omstandigheden. Verzoeker heeft geen zware misdrijven gepleegd, en de impact van zijn acties op de openbare orde is beperkt.
12.-
Artikel 8 EVRM:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".
Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:
"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.
Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.
Het opgelegde inreisverbod vormt een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarborgt.
Verzoeker heeft legitieme banden met personen in België, waaronder vrienden en familieleden. Het inreisverbod van drie jaar maakt het hem onmogelijk deze banden te onderhouden en belemmert zijn recht op gezinsleven en sociale interactie.
Het inreisverbod van drie jaar heeft ernstige gevolgen voor het persoonlijke en sociale leven van verzoeker.
Het verhindert hem om zijn vriendin in België te bezoeken, wat een aanzienlijke impact heeft op zijn welzijn.
Verzoeker heeft een vriendin in België en streeft naar een stabiele relatie en integratie in de samenleving. Dit biedt hem een structurele motivatie om op het juiste pad te blijven.
Verzoeker heeft een relatie in België en wenst een toekomst met zijn partner op te bouwen. Het recht op gezinsleven is een fundamenteel recht dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden mag worden beperkt.
Verzoeker heeft geen lange criminele achtergrond; zijn handelen vloeide voort uit een kwetsbare positie, niet uit een opzettelijke poging de openbare orde te verstoren.

De psychologische en emotionele gevolgen van een inreisverbod van drie jaar zijn aanzienlijk. Mijn verzoeker ervaart stress, angst en verdriet door de opgelegde maatregel, wat zijn algehele gezondheid negatief beïnvloedt

2.2.B/ Concrete toepassing:

13.-

Verwerende partij beweert dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certa non.

Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van verwerende partij om het loutere feit dat verzoekende partij handel zou drijven in verdovende middelen. Volgens verwerende partij zou verzoeker een gevaar uitmaken voor de openbare orde, quod non. Doch, stemmen deze redenen niet overeen met de werkelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar, hoewel verzoeker in het Schengengebied is gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Meer nog, verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het gegeven dat verzoeker zijn gezinsleven in het Rijk heeft gevestigd. Minstens had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden!

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

14.-

3 jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt.

Het is voor verzoeker dan ook onduidelijk waarom verwerende partij meteen en zonder enig degelijk onderzoek heeft gekozen voor de termijn van 3 jaar en geen kortere termijn.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij.

Verweerder heeft bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat alle relevante feiten en omstandigheden worden onderzocht voordat een besluit wordt genomen. Verweerder heeft nagelaten om te overwegen hoe het inreisverbod de beroepsuitoefening van verzoeker zal beïnvloeden. Bovendien is het evenredigheidsbeginsel geschonden, aangezien de gevolgen van het inreisverbod buitenproportioneel zijn in verhouding tot de overtreding.

Zowel het inreisverbod zelf, als de duur ervan kan immers enorme schade berokkenen aan verzoeker. In casu, maakt het inreisverbod ook een schending uit op het privéleven van verzoeker. Verzoeker heeft enorm veel vrienden in het Rijk en heeft hier thans zijn centrum van zijn belangen gevestigd nu ook zijn vriendin hier woont. Het inreisverbod is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk privéleven van verzoeker in het Rijk.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van 3 jaar. De wet vereist een evenredigheidstoets. Dit gebeurt in casu niet.

15.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden door de Raad dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. Het inreisverbod is kennelijk onredelijk genomen en werd, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust, geenszins zorgvuldig voorbereid en gebaseerd op correcte feitenvinding.

De motieven dragen het inreisverbod niet, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 3 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "*afdoende*" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom er voor een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt geopteerd. Verzoekende partij kan bezwaarlijk gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing slechts een standaardmotivering betreft. Er wordt immers ingegaan op haar individuele situatie.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.
2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel alsook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1.
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

*In cas*u werd aan verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 14 oktober 2024 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

2.8. De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". De verwerende partij heeft enkel de feiten van handel in verdovende middelen mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd in de zin van een gezinsleven in België of enige medische problematiek die het treffen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar disproportioneel zouden maken.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de feiten van handel in verdovende middelen mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijk geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij in België ervan verdacht wordt de openbare orde te hebben geschonden.

De Raad merkt verder op dat verzoekende partij één en ander probeert te minimaliseren in haar verzoekschrift, maar er niet in slaagt de vaststellingen uit het TARAP-verslag te weerleggen. Uit dit verslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoekende partij op 13 oktober 2024 gearresteerd werd wegens feiten van handel in verdovende middelen. Uit het TARAP-verslag blijkt verder dat het niet de eerste keer is dat verzoekende partij werd aangetroffen als verkoper van verdovende middelen waarvoor ook proces-verbaal werd opgemaakt. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij terecht op de maatschappelijke impact van dergelijke feiten. Feiten van drugshandel worden immers ook door het Europees Hof van Justitie *a fortiori* gekwalificeerd als een bedreiging voor de openbare orde gelet op het gevaar voor de samenleving dat van dergelijke feiten uitgaat. Het Hof erkent dan ook dat het gerechtvaardigd is dat lidstaten doortastend optreden wanneer vreemdelingen de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*).

Haar subjectieve overtuiging voorts dat het openbare orde-motief disproportioneel is, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij die geenszins kennelijk onredelijk doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag wel degelijk de openbare orde kan schaden. Ook waar uit haar betoog naar voren komt dat zij meent dat de feiten niet (voldoende) ernstig zijn – waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft – en dat niet blijkt dat zij door haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde – terwijl zowel uit het feit dat ten aanzien van haar al eerder proces-verbaal werd opgemaakt omwille van feiten van handel in verdovende middelen alsook uit de politionele vaststellingen op 13 oktober 2024 toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Ook met haar bloot betoog dat zij thans vastbesloten is om een positieve wending te geven aan haar leven, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan het openbare orde-motief. Verzoekende partij, die volledig illegaal in het Rijk verblijft en er in het verleden al niet voor terugdeinsde om, voor haar financiële behoeften zoals zij zelf stelt in het verzoekschrift, zich in te laten met feiten van handel in verdovende middelen, toont geenszins aan waarom haar ongewijzigde illegale situatie een ander oordeel zou rechtvaardigen over het gevaar voor de openbare orde dat zij door haar gedrag kan vormen. Daarbij wijst de

Raad er volledigheidshalve nog op dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekende partij effectief nieuwe strafbare feiten zal plegen.

Waar zij verder zonder meer poneert dat de verwerende partij nagelaten heeft om *"de positieve elementen in het dossier correct te interpreteren"* laat zij geheel na dit te concretiseren. Zij toont niet aan welke positieve elementen op het moment van de bestreden beslissing voorlagen waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Ook met haar betoog dat zij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend toont verzoekende partij dit niet aan. Naast het feit dat verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing tot tweemaal toe ontkennend antwoordde op de vraag of zij in een ander Europees land een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (zie TARAP-verslag van 13 oktober 2024 en het formulier ter bevestiging van het horen van 13 oktober 2023) en zij dit gegeven aldus niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing zodat zij het bestuur bezwaarlijk kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het inreisverbod enkel geldt voor België indien verzoekende partij in bezit is van een geldige verblijfstitel afgegeven door één van de lidstaten. Naast het feit dat verzoekende partij met het stuk dat zij thans voorlegt niet aantoont dat zij nog een geldige verblijfstitel heeft in Duitsland nu dit document slechts geldig was tot 1 september 2024, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat voor zover zij aldaar toch zou beschikken over enig recht op verblijf, het bestreden inreisverbod haar verhindert zich naar Duitsland te begeven.

Verzoekende partij toont verder ook niet aan dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG. Zoals zij zelf stelt werd dit artikel omgezet via artikel 15*bis* van de Vreemdelingenwet en wijst de Raad erop dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van voormelde bepaling van de richtlijn inroepen. Daarenboven blijkt dat artikel 15*bis* van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op derdelanders die legaal in het Rijk verblijven en in aanmerking komen voor de status van langdurig ingezetene, hetgeen bezwaarlijk het geval is voor verzoekende partij die zich illegaal op het grondgebied bevindt.

2.9. Verzoekende partij toont verder geenszins aan dat zij in België een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft. Zij houdt het op een blote bewering dat zij in België een vriendin en familie heeft. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich kan beroepen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 EVRM. Evenmin substantieert verzoekende partij haar claim dat zij een beschermenswaardig privéleven in België heeft. Louter op zeer algemene wijze verwijzen naar het hebben van vrienden in België en bloot beweren dat zij "*het centrum van (haar) belangen*" heeft in België volstaat daartoe niet. Bovendien gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij tijdens het horen verklaarde nog maar twee maanden in België te zijn zodat de Raad niet inziet op welke wijze de verzoekende partij in dergelijk kort tijdsbestek een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben opgebouwd. Voor zover zij verwanten en kennissen heeft in België, betreft dit niet meer dan gewone familiale en sociale relaties die niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Verzoekende partij kan het contact met deze relaties ook vanuit het buitenland onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan haar in het buitenland.

2.10. Met haar bloot betoog verder dat de bestreden beslissing haar *'stress, angst en verdriet"* oplevert wat haar *"algemene gezondheid negatief beïnvloedt"* wijst de Raad erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat haar gezondheidstoestand op enige wijze is aangetast derwijze dat het inreisverbod voor de duur van drie jaar disproportioneel is. Zij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat er geen medische problemen blijken.

2.11. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft noch maakt zij aannemelijk dat, gelet op de gegevens die haar zaak kenmerken, de verwerende partij op disproportionele wijze geoordeeld heeft dat een inreisverbod van drie jaar *in casu* gepast is. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom zij niet kiest voor een kortere duur. Zij moet enkel motiveren waarom gekozen wordt voor *in casu* een duur van drie jaar, hetgeen zij gedaan heeft.

2.12. Verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER